

Hiệp Nhất Trong Khiêm Nhường

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Phi-líp 2:1-8, Giê-rê-mi 17:9, Phi-líp 4:8, 1 Cô-rinh-tô 8:2, Rô-ma 8:3, Hê-bơ-rơ 2:14-18.

CÂU GỐC: “Anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu thương, đồng tâm, đồng tư tưởng mà làm cho tôi vui mừng trọn vẹn” (Phi-líp 2:2).

Hiệp nhất là sức mạnh. Nhưng biết điều đúng không có nghĩa là làm được điều đúng. Chúng ta đôi khi thất bại dù đã nỗ lực hết sức để hiệp nhất. Nhưng điều đó khác với việc cố tình phá hoại sự hiệp nhất. Vậy, không có gì ngạc nhiên khi tiếp tục viết thư cho người Phi-líp, Phao-lô muốn họ “đồng tâm, đồng tư tưởng”.

Phao-lô nhấn mạnh điều cần thiết của sự hiệp nhất căn cứ trên lời dạy và tấm gương của Đức Chúa Giê-su. Đây là chủ đề mà chúng ta tìm thấy trong suốt Tân Ước và đặc biệt là trong các thư tín. Sự chia rẽ trong vũ trụ bắt nguồn từ lòng kiêu hãnh và khao khát địa vị và quyền lực của chỉ một thiên sứ trên thiên đàng, một cảm nhận lan truyền nhanh chóng, ngay cả trong một môi trường hoàn hảo (xem Ê-sai 14:12-14). Sau đó, nó chiếm được chỗ đứng trong Vườn Ê-đen qua sự bất mãn tương tự với các luật lệ mà Đức Chúa Trời đã đặt ra và lòng ao ước được vươn lên một vị trí cao hơn so với vị trí mà Chúa đã ban (Sáng thế Ký 3:1-6).

Tuần này, chúng ta sẽ xem xét nền tảng Kinh Thánh về sự hiệp nhất trong hội thánh, đặc biệt chú tâm vào sự hạ mình đáng kinh ngạc của Đức Chúa Giê-su, những bài học mà chúng ta có thể rút ra khi chiêm ngưỡng Ngài, và cách chúng ta có thể trưởng thành để trở nên giống Ngài hơn.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 24 tháng 1.

Sự Chia Rẽ Tại Phi-líp

Đọc Phi-líp 2:1–3. Những yếu tố nào dường như đã đưa đến sự chia rẽ trong hội thánh? Phao-lô đề nghị biện pháp gì để khắc phục?

Chắc hẳn Phao-lô đã vô cùng thất vọng khi thấy hội thánh mà ông đã thành lập và yêu mến nay bị xáo xáo bởi sự cạnh tranh, và hao mòn bởi sự bất hòa. Ông dùng ngôn ngữ rất mạnh để mô tả vấn đề. “Tham vọng ích kỷ,” một từ trước đó được dùng trong Phi-líp 1:15, để nói về những đối thủ ích kỷ của Phao-lô ở Rô-ma, những người chỉ muốn quảng bá bản thân thay vì thúc đẩy sự nghiệp của Đấng Christ.

“Tham vọng ích kỷ” nằm trong số các việc làm của xác thịt (*Ga-la-ti 5:19-20*) và, như Gia-cơ chỉ ra, “ở đâu có những điều ghen tương tranh cạnh ấy, thì ở đó có sự lộn lạo và đủ mọi thứ ác” (*Gia-cơ 3:16*). “Kiêu ngạo” trong tiếng Hy Lạp cũng có nghĩa là sự kiêu căng, hay lòng kiêu hãnh rỗng tuếch, cảm giác đầy tự phụ về bản thân. Phao-lô dùng những chữ có ý nghĩa tương tự khi khuyên răn người Ga-la-ti: “Chớ tìm kiếm danh vọng giả dối mà trêu chọc nhau và ghen ghét nhau” (*Ga-la-ti 5:26*).

Phao-lô liệt kê các biện pháp chỉnh đốn cho các vấn đề này:

1. Sự an ủi trong Đấng Christ. Phao-lô sẽ tiếp tục dùng chính tấm gương của Đấng Christ như một động lực mạnh mẽ.
2. Sự an ủi của tình yêu. Đức Chúa Giê-su bày tỏ tình yêu thiêng liêng và muốn chúng ta “hãy yêu nhau như Ta đã yêu các người” (*Giăng 15:12*).
3. Sự thông công của Đức Thánh Linh. Sự hiện diện của Đức Thánh Linh tạo nên một mối liên hệ Cơ Đốc gần gũi giống như mối liên hệ đã thấm nhuần trong hội thánh đầu tiên (*Công vụ 2:42; so sánh 2 Cô-rinh-tô 13:14*).
4. Sự yêu mến (hoặc lòng trắc ẩn). Chúng ta thấy đức tính thiêng liêng này thường được thể hiện trong đời sống của Đấng Christ (*xem Ma-thi-ơ 9:36, 20:34; Mác 1:41*) và được mô tả trong các ngụ ngôn về người Sa-ma-ri nhân từ (*Lu-ca 10:33*) và người con hoang đàng (*Lu-ca 15:20*).
5. Lòng thương xót. Phẩm chất này, được làm gương bởi Đức Chúa Giê-su, phải được bày tỏ trong đời sống của những người theo Ngài (*Lu-ca 6:36*).
6. Đồng tâm, có cùng một tình yêu thương, đồng lòng, đồng tư tưởng. Một bức tranh quá đẹp! Phao-lô không thể nào nhấn mạnh tầm quan trọng của sự hiệp nhất mạnh mẽ hơn nữa. Như ông đã chỉ ra, chúng ta “hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có” (*Phi-líp 2:5*).

Cội Nguồn Của Sự Hiệp Nhất

Phao-lô nhấn mạnh về sự hiệp nhất trong Phi-líp 2:2, diễn tả qua bốn cách khác nhau. Ông cũng tập trung vào tâm trí, suy nghĩ và cảm xúc. Trong khi các nhà lãnh đạo tôn giáo có xu hướng nhấn mạnh vào hành vi bên ngoài, Đức Chúa Giê-su chú tâm vào suy nghĩ và cảm xúc của chúng ta. Ví dụ, vị quan trẻ tuổi giàu có tuyên bố rằng ông luôn tuân giữ luật pháp. Thế nhưng, bằng cách báo ông bán tất cả những gì mình có, bố thí cho người nghèo và theo Ngài, Đức Chúa Giê-su đã thử thách sự gắn bó của ông với những thú trần tục. Ngài cũng phán rằng chính những gì xuất phát từ tấm lòng (hoặc đầu óc) mới làm ô uế một người: “Vì từ trong lòng phát ra những ý tưởng gian ác, những tội giết người, ngoại tình, dâm dục, trộm cắp, làm chứng dối, và lộng ngôn” (*Ma-thi-ơ 15:19*), và “bởi vì sự đầy dẫy trong lòng mà miệng mới nói ra” (*Ma-thi-ơ 12:34*).

Đọc Phi-líp 2:3, 4. Phao-lô thúc giục tín hữu phải có những bước thực tế nào để đạt được sự hiệp nhất trong hội thánh?

Phao-lô vẽ ra một bức tranh về sự khiêm nhường: sự nhún nhường của tâm trí, coi trọng người khác hơn bản thân mình, quan tâm đến lợi ích của người khác chứ không chỉ của riêng mình. Không phải là chuyện dễ làm đâu! Nhưng đây là những nguyên tắc quan trọng chúng ta cần ghi nhớ trong mọi giao tiếp. Trong đàm thoại, chúng ta thường có xu hướng chỉ nói và nghe quan điểm của mình thay vì lắng nghe để hiểu người đối diện đang nói gì và suy xét vấn đề theo quan điểm của họ. Xung đột thường nảy sinh từ những hiểu lầm đơn giản có thể tránh được nếu ai cũng biết lắng nghe. Chúng ta có thể không đồng ý, nhưng lắng nghe và tìm cách hiểu quan điểm của người khác là bước đầu tiên để nuôi dưỡng sự giao tiếp lành mạnh và tin cậy.

Phao-lô khuyên “dùng dây hoà bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh” (*Ê-phê-sô 4:3*). Nếu có xung đột trong hội thánh, Đức Thánh Linh có thể làm dịu cơn giận dữ và đưa chúng ta vào sự hiệp một, tạo ra sự hòa đồng. Cũng trong chương này, Phao-lô nói về “sự hiệp nhất trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời” (*Ê-phê-sô 4:13*). Hai điều này có liên quan với nhau. Có cùng một đức tin, cùng một sự hiểu biết về Kinh Thánh xuất phát từ việc biết Đấng Christ và những lời dạy của Ngài, là điều thiết yếu cho sự hiệp nhất tồn tại trong vòng chúng ta.

Cái chết nào đối với bản thân sẽ dẫn chúng ta đến chỗ coi trọng người khác hơn chính mình? Làm sao chúng ta có thể làm được điều đó? Mỗi bang giao của chúng ta sẽ khác biệt thế nào nếu chúng ta đều sống như vậy?

Cấy Ghép hay Phẫu Thuật Tâm Trí?

Công nghệ ngày càng phát triển và tiến đến trình độ có thể kết hợp sức mạnh xử lý của máy tính với bộ não con người. Nói cách khác, bằng cách kết nối não người với máy tính, các khoa học gia hy vọng sẽ kích động tư tưởng chúng ta qua máy tính. Mặc dù việc cấy ghép não người có thể đưa đến những kết quả tích cực, chẳng hạn như giúp kiểm soát bệnh động kinh, trầm cảm và Parkinson, nhưng nó cũng có thể bị lạm dụng cách nguy hiểm. Kiểm soát tâm trí không còn là chuyện xa vời.

Tâm trí chúng ta giống như một chiếc máy tính, nhưng siêu hơn nhiều. Luồng thông tin liên tục mà chúng ta tiếp xúc hàng ngày sẽ "lập trình" (program) tâm trí chúng ta, điều kiện hóa tư tưởng và hướng dẫn hành động của chúng ta. Khi chúng ta đắm chìm trong phương tiện truyền thông, đường lối suy nghĩ của thế gian sẽ ghi sâu vào tâm trí và chúng ta bắt đầu suy nghĩ theo chúng. Nó giống như tâm trí của một người khác đã được cấy ghép hoặc quyền nhập vào tâm trí chúng ta.

Chúng ta phải "chăm những sự thuộc về Thánh Linh" (Rô-ma 8:6) như Đức Chúa Giê-su. "Nếu không phải là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, thì chẳng ai biết sự trong Đức Chúa Trời" được Phao-lô đối chiếu với "thần của thế gian" (1 Cô-rinh-tô 2:11, 12). Vậy, ai là thầy của chúng ta? Và chúng ta học gì?

Đọc Phi-líp 2:5. "Có đồng một tâm tình (trí) như Đấng Christ" có nghĩa gì?

Chúng ta, cuối cùng, có thể thay đổi tâm trí, nhưng không thể thay đổi tấm lòng; chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể làm việc ấy. Đức Thánh Linh cần thực hiện phẫu thuật tấm lòng chúng ta, vung "thanh gươm của Đức Thánh Linh" (Ê-phê-sô 6:17), lời "sống động và mạnh mẽ" của Đức Chúa Trời, "xuyên thấu đến nỗi phân chia hồn và linh, khớp và tủy, phán đoán các tư tưởng và ý định trong lòng" (Ê-phê-sô 4:12). Chỉ qua Đức Thánh Linh, chúng ta mới có thể thực sự biết chính mình vì, theo bản chất, chính tấm lòng của chúng ta đã lừa dối chúng ta (Giê-rê-mi 17:9). Từ tiếng Do Thái có nghĩa là "dối trá" (*aqov*) ám chỉ đến mặt đất gồ ghề khiến chúng ta vấp ngã; hay nói rộng hơn, nó có nghĩa là những suy nghĩ dày vò, méo mó, và lệch lạc. Chúng ta phải được biến đổi bằng cách "đổi mới" tâm trí mình để có thể "phân biệt đâu là ý muốn tốt đẹp, vừa lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời" (Rô-ma 12:2).

Tại sao việc chúng ta làm theo những gì Phao-lô viết sau đây là quan trọng: "Rốt lại, hỡi anh em, phàm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thanh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều gì có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến" (Phi-líp 4:8)?

Tâm Trí Của Đấng Christ

Muhammad Ali có lần đã nói, “Tôi là người vĩ đại nhất.” Ali, chắc chắn là một lực sĩ vĩ đại, nhưng ông không phải là tấm gương để noi theo nếu chúng ta muốn có tâm trí của Đấng Christ.

Ngược lại, Đức Chúa Giê-su hoàn toàn vô tội. Mặc dù Ngài “bị thử thách trong mọi sự cũng như chúng ta” (*Hê-bơ-rơ 4:15*), Ngài không bao giờ phạm tội, thậm chí không phạm tội trong một tư tưởng. Tuy nhiên, *Hê-bơ-rơ 5:8* chỉ ra rằng, “dầu Ngài là Con, cũng đã học tập vâng lời bởi những sự khốn khổ mình đã chịu.” Sự phục tùng của Chúa Giê-su đối với ý muốn của Cha luôn luôn hoàn hảo. Không có lúc nào Ngài từ chối phục tùng, dù chắc chắn nhiều lần điều đó không phải dễ dàng.

Phi-líp 2:5–8 được nhiều người cho là những câu Kinh Thánh hùng mạnh và đẹp nhất. Phao-lô muốn nói gì ở đây? Quan trọng nhất, làm sao chúng ta áp dụng các nguyên tắc được nêu ở đây vào cuộc sống của chính mình?

Đức Chúa Giê-su, Đấng ngang hàng với Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Trời, không chỉ mặc lấy xác thịt con người mà còn trở thành “người tôi tớ (nô-lệ)” và sau đó hiến dâng chính mình làm của lễ chuộc tội cho chúng ta! Phao-lô cũng nói rằng Ngài đã trở thành “sự rửa sả vì chúng ta” (*Ga-la-ti 3:13*). Để trở thành Đấng Cứu Chuộc của chúng ta, Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa, đã phải chết trên thập giá, và điều đó buộc Ngài phải trở thành một sự rửa sả vì chúng ta.

Làm sao trí óc chúng ta có thể hiểu thấu được điều này? Hơn thế nữa, làm sao chúng ta có thể thực hành những lời dạy bảo trong Kinh Thánh, tức là có cùng một sự tự nguyện hạ mình và hy sinh bản thân vì lợi ích của người khác?

Đức Chúa Giê-su phán: “Nhưng ai lớn hơn hết trong các người, thì sẽ làm đầy tớ các người. Ai tôn mình lên, thì sẽ bị hạ xuống, còn ai hạ mình xuống, thì sẽ được tôn lên” (*Ma-thi-ơ 23:11, 12*). Phao-lô trong Phi-líp 2:5–8 phản ánh lời Chúa Giê-su dạy.

Với ngôn từ mạnh mẽ hơn, Phao-lô đã lặp lại ở đây về việc không làm bất cứ điều gì “vì lòng tranh cạnh hoặc vì hư vinh” (*Phi-líp 2:3*).

Chúng ta nên đáp lại thế nào cho xứng đáng với những gì Đấng Christ đã làm cho chúng ta, như đã mô tả trong Phi-líp 2:5–8, ngoài việc quỳ gối và thờ phượng? Tại sao đó là điều rất sai lầm khi nghĩ rằng việc làm của chúng ta có thể bổ sung cho những gì Đấng Christ đã làm cho chúng ta?

Sự Mầu Nhiệm Của Lòng Tin Kính

1 Cô-rinh-tô 8:2 là một câu Kinh Thánh rất phổ biến: “Nếu có ai tưởng mình biết điều gì, thật người ấy chưa biết như mình nên biết.” Chúng ta không thể biết trọn mọi chi tiết của bất cứ đề tài nào. Chúng ta luôn có thể học thêm một điều gì đó—nhất là về lẽ thật đời đời nối liền với Đức Chúa Trời và sự Nhập Thể. Phao-lô thường nhắc đến sự hạ mình đáng kinh ngạc của Đấng Christ khi trở thành một con người. Đây là một đề tài mà ngay cả cõi đời đời cũng không đủ để khám phá hết.

Đọc Rô-ma 8:3, Hê-bơ-rơ 2:14–18 và Hê-bơ-rơ 4:15. Điều gì mô tả đặc điểm của sự hạ mình của Đức Chúa Giê-su và việc Ngài mang bản chất con người?

Làm sao có thể Con Đức Chúa Trời vĩnh cửu, qua hoạt động của Đức Thánh Linh (*xem Lu-ca 1:35*), lại trở thành một Đấng mang cả thần tính và nhân tính trong tử cung Ma-ri? Thật khó hiểu khi vô hạn và vĩnh cửu đột nhiên có thể trở thành một con người hữu hạn phải chịu chết. Đó là cốt lõi của điều mà Phao-lô gọi là “sự mầu nhiệm của lòng tin kính” (*1 Ti-mô-thê 3:16*).

Trong bài thánh ca tuyệt đẹp của Phi-líp 2, Phao-lô đã trình bày chi tiết hơn về sự hạ mình này:

- “Có hình dạng của Đức Chúa Trời” (*Phi-líp 2:6*)— ám chỉ bản chất thần thánh của Ngài, rằng Đức Chúa Giê-su ngang hàng với Đức Chúa Cha (*so sánh Giăng 1:1*).
- “Tự bỏ chính mình” (*Phi-líp 2:7*). Bản chất huyền bí của Đức Chúa Giê-su tự bỏ mình khỏi các đặc quyền thiêng liêng của Ngài—để có thể thực sự trở thành con người và bị cám dỗ như chúng ta—thật đáng kinh ngạc.
- “Ngài đã hạ mình xuống” (*Phi-líp 2:8*). Khi mang bản chất con người, Chúa Giê-su đã chuyển từ quyền tối cao của vũ trụ sang sự phục tùng hoàn toàn, trái ngược với mục đích của Lu-xi-phe.
- “Sự chết, thậm chí là chết trên thập giá” (*Phi-líp 2:8*). Không có cách chết nào nhục nhã hơn cách Đức Chúa Giê-su đã chọn, đã bàn định với Chúa Cha trong “mưu hòa bình” (*Xa-cha-ri 6:13*), minh họa trước kia qua việc Môi-se giương cao con rắn (*Dân số Ký 21:9, Giăng 3:14*), và do đó trở thành “tội lỗi vì chúng ta, là người không biết tội lỗi; hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà trở nên sự công bình của Đức Chúa Trời” (*2 Cô-rinh-tô 5:21*).

Tập trung vào những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta trên thập giá—xem thập tự giá là tấm gương về sự phục tùng và khiêm nhường—có thể khiến chúng ta khiêm nhường hơn, cũng như phục tùng Đức Chúa Trời hơn ra sao?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: “Tất cả tình yêu thương của cha mẹ đã truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác qua tấm lòng con người, tất cả những nguồn suối của sự dịu dàng đã mở ra trong tâm hồn con người, là chỉ như một dòng suối nhỏ dẫn đến đại dương bao la khi so sánh với tình yêu vô hạn, vô tận của Đức Chúa Trời. Không có lời nào có thể diễn tả được, không một ngòi bút nào có thể mô tả được. Bạn có thể suy ngẫm về tình yêu thương đó mỗi ngày trong cuộc đời mình; bạn có thể siêng năng nghiên cứu Kinh Thánh để hiểu; bạn có thể vận dụng mọi sức mạnh và khả năng mà Chúa đã ban cho bạn, trong nỗ lực hiểu được tình yêu thương và lòng trắc ẩn của Cha trên trời; nhưng vẫn còn vô hạn vượt xa hơn như thế. Bạn có thể nghiên cứu tình yêu thương đó trong nhiều thế kỷ; nhưng bạn không bao giờ có thể hiểu hết được chiều dài và chiều rộng, chiều sâu và chiều cao của tình yêu Chúa khi Ngài ban Con Ngài để chết cho thế gian. Chính cõi vĩnh hằng không bao giờ có thể tiết lộ đầy đủ tình yêu thương đó. Tuy nhiên, khi chúng ta nghiên cứu Kinh Thánh và suy ngẫm về cuộc đời của Đấng Christ và kế hoạch cứu chuộc, những chủ đề vĩ đại này sẽ ngày càng mở ra cho chúng ta hiểu biết nhiều hơn nữa.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, tập 5, tr. 740.

“Khi chúng ta được đào tạo, giống như Môi-se được đào tạo trong trường học của Đấng Christ, chúng ta sẽ học được gì?—trở nên tự hào?—tôn cao bản thân?—Không phải vậy. Càng học trong trường học này, chúng ta càng trở nên nhu mì và khiêm nhường. Chúng ta không nên nghĩ rằng mình đã học hết mọi thứ đáng biết. Chúng ta nên tận dụng tối đa các tài năng mà Chúa đã ban cho chúng ta, để khi chúng ta được biến đổi từ thể hay chết sang thể không hay chết, chúng ta sẽ không bỏ lại những gì mình đã đạt được, mà có thể mang theo mình vào cõi đời đời. Trong cõi vĩnh hằng, Đấng Christ và công cuộc cứu chuộc của Ngài sẽ là chủ đề nghiên cứu của chúng ta.”—Ellen G. White, Manuscript 36, 1885.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Chia sẻ trong lớp về những cách khác nhau mà bạn đã biết và trải nghiệm tình yêu thương của Đức Chúa Trời.
2. Đức Chúa Giê-su đã đến “giống như loài người” (*Phil. 2:7*) có nghĩa là gì? So sánh Rô-ma 8:3. Thảo luận những câu Kinh Thánh này đối chiếu lẫn nhau.
3. Hội thánh địa phương bạn đang phải đối mặt với những thách thức nào trong sự hiệp một? Bất kể vấn đề là gì, tại sao sự khiêm nhường thành thật, và sự vắng mặt của những hành vi được thúc đẩy bởi “tham vọng ích kỷ hoặc tự phụ” (*Phi-líp 2:3*) lại là một cách rất hay để bắt đầu giải quyết các vấn đề?